

# Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

*HS Ep. G 12:1*



National Library  
of Sweden

Handskrift?

A. R. E. F. ifrån Kongl. Bibliothecarien C. C. Gjörvell till Herr Secreteraren  
C. A. J. Mandorff; dat. Norrmalm, Måndags-morgonen, den 10 Dec. 1792.

innehåll:

- 1) Ofvansifvan daterar sig vår förtrogne Bekantskap.
- 2) Granskning af de Begge Genierne.
- 3) Fredric den Endaste förklarar ofelbart ritka för vår Gustaf Adolf.
- 4) Gärnags-aftonen.

Aldrabäste min John får härmedelst Hamburgske Correspondenten mot utbyje af det  
lofrade Brevet, som kan nedfändas til mig i vagnen.

Du må tro, at jag har mycket tänkt på Dig och Din Caractere, sedan vi sist tattes  
sid; och finner, des mera jag tänker på vår förbindelse, at den är en Förfyneris  
välgjörande Skickelse för oss begge. Väste John! Kasta dine murna Blickar, i fall  
de återkomma, uti min örnade Samn: uplysta, trogna, örna Råd skola där  
aldrig saknas. Minna är, min förfarenhet höru Dig äfven så väl til, som min  
rena Vänfkap.

Något har jag och tänkt på Dine begge Genier. Jag tror at vi komme at lägga oss  
Begge til et Par för egen Räkning, eller skole vi Begge blifva hvarandras Genier?  
Namnen på dem skäl jag säga munteligen. Men hvad nu de öfver Komningen  
och Ulickan vakande beträffar, så ville jag i stället för Fredric den Endaste fatta  
vår store Gustaf Adolf; ty märk: Fredrics begge första Krig voro i själfru verket  
jagt sadana, som den af Dig belönste Genius fördömer, ärelöftra och trolösa; der,  
emot har det tredje Slesiska eller så kallade Sju-åriga Kriget en fida at frans  
visa af et Nödvarms- Krig. Hvad åter vår Gustaf Adolf beträffar, så voro de Krig  
han samn före sig Nödvarms- Krig, at försvara sin Krona och sit Rike; och kan  
väl uti någon tid Historien uprifa et ädelmodigare Krig än det, da han förde  
våra vapen öfver til Guffskland? Där har Du den rätte Djelten: tillika en Christelig  
Hjerte; hvilket åter Fredric II aldrig var.

Sedan Du, Väste Vän, valt, för den mera fapperande Contrasteren skulle, den  
samvetlöse Inkräkteraren och den ofkyldiga Flickan til Dina Mottbilder, så blir  
Samslutet samerligen ritka så lätt at med följ och Behag framledas utur  
Skandelferne. At med et Steg gå ifrån den lene Skandens förande til det tunga  
Riks-Rodets styrande faller sig ritka naturligt, ritka säkert; äfven som at för-  
vundla det kenslyftna Väsendet til Styrelse- grinna af en Mångelcke- Skol byter  
ännu mera tvärt af. Skapa således andra förvandlingar, mer analogue, mindre tanken  
och ögat förande. När Du funnit dem, och det gör Du med dit unga och lekande Smille  
lätt, så finner åtminstone min ringa Censur ej något vidare at påminna; tvärtom, detta  
Nitterhets- Stycke Riv för mig et af våra väckeraste både til Sammansättning, Sonat  
och Skrif-art. \* \* \*).

\* Namnen kunde blifva Nisketen och Gladjen. Ofta skole vi deraf göra utbyten; ofta  
så utur dessa Niskelighets- Källor, dygnedest at hans Ungdom och min älder, dom mötas  
på halva vägen.  
\* Högkandorff hade på 1787 författat et Politiskt och moraliskt Nitterhets- Stycke, kalladt: Die beyden  
Genier, uti hvilket han låter deste hålla et Samtal öfver den samna äran. Han begärde min  
granskning, af hvilken det förnämsta inmhålles uti detta Brev.

jag åt i går till middagen hos mina barn i Kungobacken; men måste fara snart hem: ty min hustru hade blifvit hastigt sjuk om natten, så att hon ej kunde vara med. Hon är ej ännu aldeles frisk. Min afton delade jag emellan hennes sörjan och mit skrifbord. Min occupation vid detta senare intager du till en del af detta brev, som jag då rasnade ihop och läst om i morgonstunden skriva rent.

Jag önskar Dig det, som jag alltid känner för Dig, allt godt! Sträffa nu arbetsdagarne igenom; kom sedan ut hvila ut i det lugn, som vänskapen och förtroendet endagt äro i stånd att til dela oss. Tusende kärval!

Konstl. Bibliothecarien 2.  
B. H. F. ifrån C. C. Gjörwell till Hens Secreteraren C. A. J. Mandorff; Akt. Norrmalm,  
Onsdags-aftonen, den 12 Dec. 1799.

Ämne:

Värford af min ungdoms vän Sal. Hr Joh. Stierna. \*) Med hvilken Känsla, med hvilken önskan hans brev å nys genomlästes? I Commissionen.  
Bilag.

Iman jag nu går in och äter, måste jag skriva et par rader til Dig.

Sedan jag läst min Sjette Post, som medförde många många Nyheter, lade jag ihop bilagde Tidningar til Dig, och började läsa min Sal. Stiernas - min fjärde John - - brev. Ack! hvilken vän, med hvilket Hjerta, trofast in i Guden! även som jag intill min Död också skal älska och välsigna honom. Hans första brev sänder jag Dig kärmodligt i affkäft. Lagg det ibland dina käraste Papper, ättna honom, och du skal blifva mig dubbelt älskvard, både för Hans och Din Egen skull. Under de ämaste örefser; med våta ögon, med tecksam Hjerta, har jag läst desse brev nu å nys, uplit under denna läsning en egen, en helig Känsla, ty jag har blott lefvat med min afl. Vänns Själ, hvars ädla och vackra tankesätt hafva hos mig lifvat minnet af de forne Dagar, och en den lyck, saligaste Förbindelse mit Hjerta någon sin - - Min John! min John! Blif mig en My John!!

Så jag be Dig ombyta bilagde Tre Lott-Sedlar, bestida utgiften och återställa mig de nye Sedlarne; men det är nödigt att det sker ofördröjeligen, ty alla veis deltaga uti denna månads så fördelagliga Dragning. Min skening skal vidare muntligen sägas \*) Gjør Dig dock intet besvär att besöka mig i morgon afton; ty jag läser ej vara hemma. Saga änteligen att Major Cardell får lit brev snart och säkert. Kärval, min vän! jag är alltid den, som du vet mig redan vara.

\*) I: blifva sedan Bolagomän uti denna Handel på Musicaliska Academiens Lotteri.

Bilagor.

Bref ifrån Mr Joh. Stiernma, Handels-Bockhållare på Consul Klackfors  
Contoir, till mig; dat. Stockholm, den 19 Maji 1763.

Min bästa Vän.

De få stunder vi ämt ungår hafva tildelat mig ofskattbare förmåner:  
mitt liförne väcklande och ordliga Sinne finner jag småningom förbättras  
och stadgas; allt annat i min derafter lättas; så vida afsjort är, at ex  
nöjdt Sinne gör at vi anse våra gjöromål med et gladtt öga. Måne jag  
har sådant Sinne af nöden? Jo visst; men kan et sådant Sinne gå utan  
et pedfamt Hjerta? Dertill svarar jag Nej; följer således, at mitt Hjerta  
måtte vara någorlunda ändradt, efter jag finner ändring i Sinnelaget.  
Kommer nu således den vigtiga frågan: huru jag blifvit eller hurem har  
förfakat en sådan betydande och stor ändring i mitt Hjerta? Dertill svarar  
jag upprigtigt och utan förberedelser: Nouv tron Cher, eller behagligare på  
Svenska: Du min Hjertans Vän! Gullfölj ditt ädla upfat, ty Du finner  
nöje uti at lära och förbättra; jag för min del skal forma nöje uti at  
afsa det jag läres och förbättras; låt ej mig blifva allena om de  
förmåner, jag afsummar ingen annars at blifva så lycklig som jag.  
Dina stora försök kunna stort förökas hos en som har större gåfver  
än jag, at förstå och göra sig nytta af det som godt är. Gjør detta,  
min Vän! ty Du är nog öfvertygad, at ingen ting är svårare, men ock  
ingen ting behagligare, än förmå ändra mennisk. hjertan.

Glade jag tid, nog gåfver ämnen at skriva många arke; men nu  
lemnar jag Dig, min Vän, til en början af vår Breffvärling dessa 2 ader.  
Nödvändigt förbehåll kan jag ej undgå, som är at Du ej fastar Dig  
vid orden och deras sammanhang; de äro ej annorlunda än hvad af mig  
kunde förväntas; utan beder jag, at saken måtte blifva ämne för min  
Väns anmärksningar: ty jag inbillar mig få medhåll, at förnuftigare är  
lösa grundelig insikt i saker, så at man kan omsider utföra dem på et  
sätt, at de tala för sig själve, än at med ord utmåla en sak, som omsider,  
när Kännarens Granskning den genomgår, visar at målaren varit kläpare  
och saken ingen ting.

På

\*Hade du varit in på andre månaden bekante. Min Nye John återgaf detta  
Bref med et bifall utur Hjerta, öga och mun, som försäkrade hafva så känt inom  
sig samlingen af hvarje Bockstaf uti detta sköna Bref, som hade det uttryckt hans  
egen tanke, hans egen förfarenhet. Måne jag ej är lycklig, som efter 30 år åter,  
funnit en sådan yngling? Snart kunde jag förledas at tro Själaflyttingen.

På landet gifvas tilfällan denna tiden, at se den stilla Naturens afföda  
framtrypa ur sin gömma: något är därtill lockande. Vore jag ej kringa  
spärrad af Stadens bullret och gräl, visserligen vore jag med min Vän och  
deltog i alla de nöjen, som jag nu näste insilla mig på Landet vankas.

Bläffa oändeligen mine egne Vänner, Sörne Rydmark och Ehrenspare,  
och försäkra dem, at deras Vælmåga blir alltid et ämne til mine för-  
nöjsamheter.

Jag lever med ouflätelig Vänfkap

Min bästa Vän

trogne och upriktige  
Johan Stierna.